

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Punctum 2. Injuria Deo per peccatu[m] illata

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

Quod si sola recordatio harum rerum horrore nos concutit, anima mea, quia terrore plena sunt, quantum horrere debes peccatum lethale, quod omnes horrores exuperat? Etiam, Domine, morte ipsâ illud amplius detestor, Diabolo magis abhorreo, inferno amplius timeo, sollicitius ipsum, quàm quidquid in hoc mundo timere magis possem, cavebo. Adhuc semel tuam gratiam, te obtestor, mihi restitue, horribiles dracones istos ex corde meo expelle, conscientiam meam purifica, atque in illa tanquam sanctuario tuo rursus inhabita. Sim deinceps ego custos ostii divinæ habitationis tuæ: contestor, quia nihil illuc, tibi displicere quod possit, intromittam. : Tu illic solus in pace regnabis, & ego, mediante gratiâ tuâ, vigilantia singulari atque invincibili generositate animæ meæ pulchritudinem conservabo, ubi illam mihi semel restitueris, ac tandem tu eris mihi Deus meus, cui ego meâ in servitio tuo fidelitate tantum placere studebo, quantum hætenus permagnis infidelitatibus meis in obediendo divinis mandatis tuis displicui.

Punctum 2. Injuria Deo per peccatum illata.

Domine, cælesti tuo lumine illustrare me porrò perge, ut jam intelligere queam, quanta sit injuria tibi per peccatum illata.

Peccator peccando te deserit infinitum bonum, te spernit summum Regem, te derelinquit hominum suavissimum Amatorem.

Quid

Quid est peccatum, nisi aversio à te Domine, & conversio ad possessionem creaturæ? O magna perversitas? Quid? anima tibi dorsum obvertat? affectum suum à te abducat? honorem ac reverentiam, quam tibi ut suo Creatori, ut unicæ felicitati suæ, Deo suo ac bono suo universali debet, obliviscatur, ut se dedat creaturæ, quæ non est nisi vanitas, fallacia, nihilum atque ipsa corruptio & infectio? Quanta insania, nihilum præferre illi, qui est omnia, malum summo bono, vitium virtuti, corruptionem sanctitati? forte patienter sustineres, Domine, si peccator te desereret, ut alteri, qui æquè ac tu Deus esset, se consecraret: at tu solus Deus es, in cælo & in terra, estque contemptus injuriosissimus te deserere, ut quis se dedat Diabolo adversario tuo, idque pro nihilo, putà ut pravo alicui desiderio satisfiat.

Tibi, Domine, qui cælum terramque gloriâ tuâ adimplet, hæc irrogetur injuria, ut creatura tua te rejiciat? te, qui ab Angelis incessanter adoraris ineffabili cum reverentia, te, coram quo columnæ universi contremiscunt, te, cui adeo multis titulis debetur omnium hominum obedientia, atque omnium cordium amor? Exiguus terræ vermiculus tuum detrectet imperium, infirma creatura tibi debitam recuset subjectionem? Prò! indignitas est & contemptus supremæ Majestati tuæ intolerabilis.

Eheu! anima mea, ubi est ratio, ubi intellectus tuus? Ubi erant cogitationes nostræ, quando rem faciebamus tantopere

M

ab

De
oratione

ab omni ratione alienam, ut, spreto ac neglecto Deo, appetitui nostro idololatricè satisfaceremus, creaturæ unius possessione? quam causam habebamus cœlestem Patrem nostrum ita deserendi, atque à servitio tot ei nominibus debito nos subtrahendi? Quid contra nos commiserat, cur ipsum ita contemneremus? qua in re nos ille læserat, ut injuriâ tam atroce tamque indignâ infinita Majestate ipsius illum afficeremus? Nunquid potius e contrario infinita nobis bona præstiterat? an vel unico momento nobis gratiæ naturæque beneficia sua impertiri destiterat? Ipse est, qui nos creavit, atque usque modo conservavit, etsi illius essemus inimici, atque aliud proinde nihil, nisi mortem, promeruissemus? Ipse est, qui nostram nobis conservavit sanitatem, nosque à compluribus exemit periculis. Ipse est, qui gratiam nobis illam dedit, ut per fidem ac baptismum Christiani essemus. Ipse est, qui proprio nos suo redemit cruore, qui que semetipsum nobis in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento donat in pignus certissimum gloriæ, in qua se nobis donabit purè ac plenè æternum possidendum.

Omnia, quæ pro nobis instituit, Sacramenta nunquid sunt capita ac scaturigines omnis generis gratiarum? Nunquid Angelos suos in nostram deputavit custodiam? Nonne demum mille & amplius nos cumulavit beneficiis? Ergone oportebat, ut in compensationem tantæ erga nos bonitatis injuriâ ipsum afficeremus tam atroci, ut illum contemneremus ac desereremus? Et hoc pro nihilo.

O me

O me ingratum, acceptorumque beneficiorum immemorem! Infelicem, qui post adeo belluinam ingratitudinem amplius vivam prorsus indignum! Verum, quid facere jam potero aliud, Domine, nisi meam cæcitatem deplorare, & quidquid hæcenus contra Majestatem tuam feci improbare, atque averfari? Jam in potestate mea non est facere, ut peccata quæ commisi, facta non sint, at illa deplorare ac super omnia detestari possum, sicuti ea ex toto corde meo nunc ploro ac detestor. Quam doleo tibi me tam extitisse infidelem? quantum mihi ipsi displiceo, quod adeo levis fuerim & inconsideratus! Quam vellem nunquam illa admisisse peccata! Utinam ob oculos semper habuissem, id quod video modò! Utinam semper habuissem in corde meo, quod modò persentisco! Utinam scivissem æstimare incomprehensibilem Majestatem tuam, non quidem quantum meretur, id enim impossibile mihi foret, sed solum quantum modò æstimandam percipio! Nunquam, Domine, nunquam talibus te injuriis affecissem. Ignosce, Domine, ignosce, consensus omnes, quos dedi in peccatum rescindo, omnes actiones perverfas, quas feci, omnesque pravos sermones, quos protuli, retracto. Illos, Domine, de libris tuis dele, nunquam in illos amplius inquire, quidquid factum fuit obliviscere, & pro nunquam facto recense. Ex nunc vivere prius incipiam. Habeme, amantissime Redemptor, quasi jam primùm natus essem, velut unius diei infantem me tene, mihi que inspira cor rectum, simplex atque innocens in

De
oratione

malo, prudens verò ad illius evitandas occasiones. Frustrà etenim, Domine, bona concipio proposita, nisi tu illa auxilio gratiarum tuarum efficacia reddas.

Punctum 3.

Depopulationes animæ per peccatum.

OCulos nunc meos conjicio, mi Deus, in vastitatem. quam horrible illud monstrum, peccatum inquam, infert animæ, quam invadit. Deus bone! quam tristes effectus, quas depopulationes, quantam causat desolationem? Primò te, mi Deus, è folio tuo Regali, quod in omnibus animabus justis habes, inauditâ impudentiâ, maximoque hominis cum detrimento dejecto, in locum tuum introducit Diabolum, qui mox captâ possessione tyrannidem in ipsam exercet omninò sævissimam, spoliando eam gratiâ, donis Spiritus sancti, virtutibusque cunctis, quæ illam in oculis Dei gratissimam efficiebant.

Eheu! eâ de re loquar ad te Domine, quam nimis quâ infeliciter in memetipso expertus fui, Peccatum (eheu!) admisi in animam meam, eodemque momento (heu me infelicem!) Te perdidi, quia tuipe à me te subduxisti, tu, inquam, qui vita eras animæ meæ multò amplius, multoque melius, quàm anima mea sit vita mei corporis.

Ergo remansi sine vita, ac reverà mortuus in peccato mortali, imò in statu longè deteriori, quàm si mortuus fuisset, quia vita naturalis, quæ mihi superest, non servit, nisi ad horribilem Inferni mortem expectandam. Et

verò